

Schilder Rob Kregting:

‘Ik mag alles’

Willem de Weert

Men noemt het een late roeping. Rob Kregting (Nijmegen, 1954) kwam pas bij zijn pensionering aan schilderen toe. ‘Alles heeft altijd in mijn hoofd gezeten. Nu laat ik het opkomen, sudderen en dan ineens moet het eruit.’

Dat ‘ineens’ is twee tot drie maanden per jaar. Dan trekt hij zich terug in zijn tuinhuis/atelier en geeft hij vorm aan de indrukken die hij de rest van de tijd heeft

opgebouwd. Hij schildert met verf, maar werkt ook met ruwe materialen als zand, schelpen, cement en gips. Hij durft ook gerust een mes in zijn doek te zetten of er een vlam onder te houden. ‘Ik mag alles. Je moet niet bang voor het doek zijn.’ Dat bracht de schilder Karel Dierickx (zie *Wantij* nummer 111, april 2010) hem bij toen hij de eerste stappen als kunstenaar zette. Dierickx was voor Rob Kregting van grote betekenis. In zijn huis in Zuiddorpe, aan de grens met België, hangen dan ook werken van deze Gentse kunstenaar en docent aan de muur, naast werken van Philippe Vandenberg, Eugène Leroy en Arpaïs. Schilders waarmee hij zich verwant voelt, zonder zich met hen te willen meten.

Kwaad en verderf

Kregting is autodidact. Hij heeft niet de behoefte om de technische kneepjes van het vak te leren. ‘Ik heb veel nagedacht over het kunstenaarschap. De techniek is voor mij niet zo belangrijk. Wat ik technisch kan is op dit moment voldoende om mijzelf uit te drukken.’ Het valt op dat de meeste werken van Kregting zwart als ondergrond hebben en het kruis als symbool vaak aanwezig is. Hij praat liever niet over de diepere betekenis van zijn werk. ‘Het is zoals het is. Zie erin wat je wilt zien.’ Toch kan het geen toeval zijn dat dit thema telkens terugkeert. Na enig aandringen zegt hij daarover: ‘Hoewel ik zelf een vrolijk mens ben, fascineren het Kwaad en verderf me. Ik wil het voelen, dichtbij me halen.’

**Dit was de laatste aflevering van Zeeland Verbeeld.
Nummer Wantij besproken kunstenaars:**

- 111 Karel Dierickx (schilder) Be
- 112 Levien de Putter (architect)
- 113 Huib de Jonge (fotograaf)
- 114 Johnny Beerens (schilder)
- 115 Ruden Riemens (fotograaf)
- 116 Ronny Yvens (beeldhouwer)
- 117 Pieter-Jan De Pue (fotograaf, cineast) Be
- 118 Theo Jordans (schilder)
- 119 Yves Beaumont (schilder) Be
- 120 Tjibbe Hooghiemstra (schilder)
- 121 Elsje van Ree (fotograaf)
- 122 Paul Kamper (beeldhouwer, schilder) Du
- 123 Tonnie Dieleman (muzikant)
- 125 Hayo Hoffmann (fotograaf) Du
- 126 Thomas Rau (architect) Du
- 127 De nieuwe wildernis (film)
- 128 Ingrid Simons (schilder)
- 129 Loes de Jong (fotograaf)
- 130 Benjamin van der Spek (fotograaf)
- 133 Chris de Stoop (schrijver) Be
- 134 Rob Kregting (schilder)

Be(lgië) en Du(itsland) betekenen geboorteland.

Hij laat in het midden of zijn moeizame verhouding tot zijn overleden vader, die in een Jappenkamp gezeten heeft, daarin een rol speelt. Feit is dat hij diep onder de indruk raakte van zijn reis door Polen waarin hij de overblijfselen van de concentratiekampen bezocht. 'Ik zag in Birkenau een verstild meer omzoomd door witte berken. Prachtig. Bleek het meer gebruikt te zijn om de as en beenderen te dumpen van de duizenden mensen die er vergast en verbrand zijn. Een schuldig landschap, noemt Armando dat. Het raakte me enorm.' Hij haalt een boek uit de kast met zwart-wit foto's over de eerste dag na het vallen van de atoombom op Nagasaki, 1945. In een compleet verwoest landschap steken de staketsels van ruïnes af tegen de lucht. Een verwaasd iemand kruipt uit de schuilkelder. 'Zulke beelden vertaal ik in mijn werk. Dat dit vaak in mijn werk naar voren komt: het zij zo.'

Voor meer informatie:
www.robkregting.nl

**Willem de Weert is
eindredacteur van Wantij.**